
23 August 1944:

ZIUA

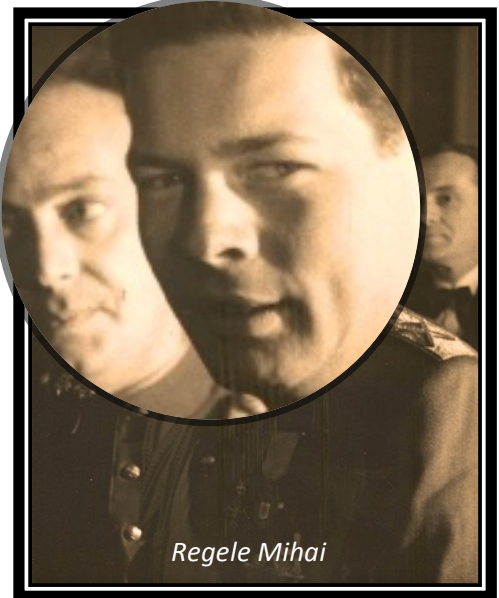
INFAMIEI

23 August 1944 – Ziua Infamiei

de Nicolae Niță

*Editorialul de față a apărut în revista “**Libertatea**” în urmă cu 32 de ani. Datele esențiale ale problemei dezbătute, nu s’au schimbat, iar protagoniștii și rolul lor ignobil în evenimentele de atunci a rămas același, fapt confirmat între timp și de documentele secrete ieșite la iveală din arhive. Pe fruntea lor apasă același stigmat greu al trădării de țară. Astăzi, conspirația comunistă mondială la care ne referim des în acest editorial, este sinonimă cu guvernul mondial și globalizarea pe care o încearcă, cu orice preț; care dictează în numele națiunilor mai mult ca oricând, stabilește frontiere și impune eradicarea oricărui naționalism (August, 2016).*

“**Libertatea**”, New York
Director: Nicolae Niță
Anul III, Nr. 25, August 1984

Aproape de apusul soarelui, la 23 August 1944, un camion tras de cai iese din curtea Palatului din București.

Pe podeaua murdară a acestuia, zăceau, legați fedeles și cu căluse în gură, două ființe umane a căror înaltă poziție politică influențase puternic destinul României din perioada 1940-1944.

Numele lor erau Ion Antonescu, Maresalul Țării și Mihai Antonescu. Astfel a început calvarul celui ce a condus națiunea română în Războiul Sfânt dus împotriva comunismului internațional, al cărui centru era identificat pe atunci cu Moscova. Ținut un timp într’o casă conspirativă din cartierul Vatra Luminoasă din București sub paza lui Emil Bodnaras (dezertor din armata română și agent al Moscovei), este dus apoi împreună cu ceilalți arestați la Moscova. Ancheta are loc în celebrul sediu de tortură din Lublianka. În 1946, Maresalul Ion Antonescu este retrimis în România, împreună cu ceilalți anchetați și predați “Tribunalului poporului” spre judecare. Acest “Tribunal” prezidat de generalul Alexandru Petrescu a condamnat la moarte, prin sentința din 17 Mai 1946, pe următorii: Maresalul Ion Antonescu; Mihai Antonescu, Vicepresedintele Consiliului de Miniștri; Generalul Piki Vasiliu, Ministru de Interne; Prof. G. Alexianu, fostul Guvernator al Transnistriei; Generalul Pantazi, fost Ministru de Război; Eugen

Cristescu, Seful Serviciului de Contraspionaj si Radu Lecca. Ulterior, au fost grațiați Gen. Pantazi, Eugen Cristescu si Radu Lecca.

Separat, au fost condamnați în vara anului 1946, ministrii: Prof. Leon, Ministru al Economiei; Gen. Stoenescu, Ministru al Finanțelor; Mircea Vulcănescu, Subsecretar de Stat la Finanțe; Gen. Victor Iliescu, Ministru al Educației; Gen. Ilasievici; Prof. Pompiliu Nicolau; Gen. Sichitiu, Seful Marelui Stat Major al Armatei; I. N. Marinescu, Ministru al Justiției; Petre Strihan, Subsecretar de Stat la Interne; Al. Marcu, Ministru al Învățământului; General Georgescu Gabion; Gen. Jienescu, Ministru al Aviației; Col. Elefterescu, Prefectul Poliției Capitalei si mulți alții.

Ironia soartei a făcut ca acel asa zis “Tribunal al poporului”, care a condamnat elita armatei române si a înalților ei funcționari, să fie înființat în baza Decretului Lege nr. 1849 din 11 Octombrie 1944 cu următorul conținut:

*“Articol unic. La finele art. IV din **Înaltul decret regal nr. 1626 din 31 August 1944**, se adaugă:*

“Legi speciale vor prevedea condițiile în care vor putea fi urmăriți si sancționați toți cei care în orice calitate si sub orice formă au contribuit la dezastrul țării si în special în legătură cu războiul purtat împotriva Națiunilor Unite.

Aceste legi vor putea prevedea si măsuri pentru urmărirea averilor lor”.

Acest Decret Lege, adăugat la Decretul Constituțional nr. 1626 (publicat la 2 Septembrie 1944) a fost semnat de către regele Mihai al României. Era, fără îndoială, prețul menținerii pe tron a încă trei ani de zile, prețul celor treizeci de arginți primiți de Iuda. Nu mult timp după aceea, trupul Maresalului Ion Antonescu cădea secerat în Valea Plângerii din Jilava de gloanțele trase de un grup de haimanale comuniste îmbrăcate în uniforme militare (soldații refuzaseră să tragă în Maresal).

Ion Antonescu

Si astăzi, 38 de ani dela acea abominabilă crimă, lung timp după ce ecoul împuscăturilor s'a stins, România este frământată de aceiasi întrebare: “- *Cum de a fost posibilă o trădare de asemenea proporții, unică în istoria omenirii?*” Nici o națiune nu si-a predat conducătorii (buni sau răi) inamicilor ei. I-a ucis eventual, dar niciodată nu i-a servit legați pe tavă dusmanilor ei, căci până si ideia unei asemenea fapte era considerată atât de abjectă încât era alungată imediat până si din mintea celor mai corupte persoane.

Vom încerca să dăm un răspuns la această întrebare analizând câteva evenimente semnificative din istoria României precum si câteva profiluri morale ale persoanelor ce au tras sforile politicii românești împingând România în sfera de influență sovietică.

În cadrul Primului Război Mondial, România a luptat alături de Anglia si ceilalți aliați contra Germaniei, cu condiția obținerii propriilor ei teritorii răpite de către vecinii ei. La Conferința de Pace dela Paris, 1918, Anglia dorea: ca România să dea Iugoslaviei o parte din Banat, să dea înapoi Dobrogea de Sud bulgarilor si tot Anglia prefera diviziunea Bucovinei într'un stat Rutean si altul afiliat României. România a semnat Tratatul dela St. Germain cu Austria si pe cel dela Neuilly cu Bulgaria la 10 Decembrie 1918, iar la 4 Iunie 1920 Tratatul dela Trianon cu Ungaria. Cel mai important tratat, asa numitul “Tratat colectiv asupra frontierelor” semnat la 28 Oct. 1920, stipula recunoasterea noilor frontiere ale statelor care au cucerit teritorii dela defunctul Imperiu Habsburgic. Acest ultim tratat nu a fost semnat de către St. Unite si URSS. America recunoaste noile frontiere abia în 1921, însă refuză recunoasterea anexiunii Basarabiei. O declarație formală a St. Unite prin Secretarul de Stat Bainbridge Colby recunoaste anexarea de fapt a Basarabiei, însă America nu a recunoscut niciodată anexarea **de drept** a Basarabiei la România. Națiunea română nu avea însă nici timpul, nici dorința de-a înțelege semnificațiile acestor luări de poziții. Ele îi vor fi dezvăluite ani de zile mai târziu la Teheran si Ialta. Deocamdată România serba împlinirea visului ei milenar: reîntregirea țării, crearea României Mari. Un aer euforic, îmbătător, domnea pretutindeni, tulburând judecata celor mulți ce se repezeau din toate părțile căutând să apuce câte un oscior de la ospățul august.

Surzi la alarma pe care o dădea tineretul român, acesti “politicieni” de ocazie vor forma osatura unei categorii speciale, catalogată de către Lenin ca cea a *idioșilor utili*. Ei vor ridica paharul de vin în crâsmele Bucurestiului, glumind în inconstiența caracteristică lor: “*Noi am făcut România Mare, noi o bem!*”

15 ani dela încheierea Tratatului de Pace dela Versailles din 1918, schimbări profunde în arena politică internațională duc la separația Germaniei ca mare putere militară si politică în Europa. Alinierea țărilor fasciste duce la formarea puterilor Axei. Astfel lumea

politică internațională este împărțită în trei blocuri: de o parte democrațiile occidentale, de alta Rusia comunistă și la mijloc țările naționaliste ale Axei. Această schimbare în balanța politicii mondiale a avut repercusiuni imediate și asupra politicii României.

În plan intern, Partidul Național Țărănesc care a condus în perioada 1928-1930 și 1932-1933 a fost socotit responsabil de depresiunea economică. Ca imediat rezultat la alegerile din 1937 PNȚ a obținut 20% din voturi, față de 80% în 1928.

Tot în 1937 partidul “Totul pentru Țară” al Mișcării Legionare a obținut 15½% voturi, 66 de deputați în Parlament și al treilea partid, ca mărime din România, Partidul Liberal a obținut 36% în timp ce Partidul Național Creștin al lui O. Goga și A. C. Cuza 9%. Poetul naționalist Octavian Goga este desemnat de către regele Carol al II-lea ca Prim Ministru.

În Ianuarie 1938, Yvon Delbos și Anthony Eden (ministrii de externe ai Franței și Angliei) amenință România cu anularea tratatelor prin care i se recunostea anexarea Transilvaniei și Basarabiei, dacă Goga continuă să-i demaste și să-i atace pe evrei. Noi alegeri sunt stabilite pentru Martie 1938.

La 8 Februarie 1938 se conturează o apropiere între Goga și Corneliu Codreanu, Conducătorul Mișcării Legionare. Regele, speriat de această apropiere și constient că la noile alegeri din 1938 Mișcarea Legionară ce îngloba tineretul țării, muncitorimea precum și cea mai mare parte din intelectualitate, va câștiga cu siguranță, anulează alegerile și propune din nou lui Goga conducerea cabinetului. Goga refuză și este înlăturat. Comentariul lui amar a fost: *“Israel, ai câștigat!”*

Regele Carol al II-lea instaurează dictatura regală. Una din primele măsuri ale regelui a fost decapitarea Mișcării Legionare prin asasinarea miselească a lui Corneliu Z. Codreanu, Nicadorilor și Decemvirilor în pădurea dela Tâncăbăști în Noembrie 1938, urmată de execuții sumare ale elitelor legionare din întreaga țară. La 23 August 1939 este semnat

Pactul de neagresiune sovieto-german. La 29 Mai 1940, Carol al II-lea anunță alinierea României cu Germania. La 26 Iunie 1940, sovieticii dau românilor un ultimatum de 24 de ore ca să se retragă din Basarabia și Bucovina, iar la 30 August 1940 are loc Dictatul dela

*Regele tiran Carol al II-lea, împreună
cu metresa lui, Ana Lupescu*

Viena. România pierde nordul Transilvaniei. Urmează cedarea Sudului Dobrogei, Bulgariei, în urma presiunilor engleze.

La 3 Septembrie 1940, începe Revoluția Legionară în urma căreia regele tiran Carol al II-lea este silit să abdice. Acest rege corupt, fuge din România ducând cu el peste granițe un tren întreg încărcat cu averea jefuită dela poporul român. Bineînțeles, nelipsită de lângă “banii lui” a fost si metresa sa Ana Lupescu.

La 14 Septembrie 1940 se formează Statul Național-Legionar Român sub conducerea Generalului Ion Antonescu, iar în Octombrie 1940 primele trupe germane intră pe teritoriul României la invitația Conducătorului Statului. Vice-presedintele țării în acea perioadă a fost Horia Sima, Comandantul Miscării Legionare. Ion Antonescu, fire compulsivă si avidă de putere, “sfătuit” de inamicii eterni ai Legiunii si acoperit de germani care nu aveau nevoie de o miscare naționalistă puternică independentă ci de subordonați, a înlăturat dela putere printr’o lovitură de stat, Miscarea Legionară, la 21 Ianuarie 1941.

Începând cu acea dată si până la finele vieții sale, Ion Antonescu a dezlanțuit o prigoană continuă împotriva legionarilor, adică împotriva acelor care l-au adus la putere în 1940.

Armata Română defilează pe străzile Chisinăului după eliberarea orasului

La 22 Iunie 1941, România condusă de Ion Antonescu trece Prutul angajată în războiul contra Rusiei comuniste pentru recucerirea Basarabiei și Bucovinei, iar la 12 Decembrie 1941 Bulgaria, Ungaria și România declară război Statelor Unite, act gratuit ce avea să înrăutățească în curând situația locală.

Ce a determinat România să intre în război alături de Germania împotriva forțelor aliate, împotriva Americii, Angliei și Franței? Acest “grăunte de latinitate în marea slavă din jur” a avut dintotdeauna adânci simpatii față de Anglia, America și în special față de Franța pe care o considera o soră mai mare, în timp ce spiritul cazon prusac era totalmente străin structurii națiunii române.

Duplicitatea democrațiilor occidentale ce au înscăunat la putere guvernul teroarei roșii a lui Lenin în Rusia și au continuat să-l susțină financiar și moral, sovăiala și reticența continuă a acestora de-a recunoaște **de jure** alipirea teritoriilor românești recucerite cu prețul sângelui martirilor țării și mai ales aparenta lor neputință în fața expansiunii Germaniei lui Hitler, au contribuit fără îndoială la schimbarea atitudinii României. În interiorul țării conspirația comunistă internațională lucrase asiduu în plan diplomatic prin Nicolae Titulescu, fost ministru de externe în perioada 1932-1936. În plan economic prin corupția Palatului, a unui rege putred moral și spiritual, a metresei sale Ana Lupescu, o evreică, cu părul roșu, ce avansa interesele unor bănci străine, iar în plan politic prin masa mare a “*idioșilor utili*” ce îngrosau copios rândurile partidelor răsărite ca duzinele. Aflată între ciocan și nicovală, între o Germanie puternică ce părea invincibilă la acea oră și o Rusie comunistă panslavistă ce-i stătea în coastă pregătind de secole anihilarea acelui “*grăunte de latinitate*”, România cu o aversiune aproape fizică față de tot ceea ce este comunism, a trecut în mod firesc (în condițiile neputinței și sovăielii de care au dat dovadă marile democrații apusene) de partea Germaniei și a puterilor Axei. Armata română a trecut Prutul în aclamațiile și entuziasmul întregii populații românești. Iuliu Maniu, seful PNT, a salutat cu emoție și bucurie jertfa soldaților români ce au readus Basarabia și Nordul Bucovinei la trupul mamă.

Contrar părerii celor ce au crezut că forțele conspirației comuniste internaționale au suferit o grea lovitură, din contră, ele nu au fost niciodată mai puternice ca atunci. Planul lor de dezlanțuire a războiului se împlinise. În timp ce soldații români mureau pe front înrosind cu sângele lor pământ străin, conspiratorii lucrau din plin la palat și peste hotare.

În străinătate operau trei grupuri: grupul condus de Viorel Tilea, denumit Comitetul Romaniei Libere în Anglia, grupul lui Victor Cornea ce opera în cadrul Legației Române dela Londra prin “schimburile culturale” și în fine la Washington grupul lui Charles (Carol) A. Davilla –fost ministru al României la Washington.

Guvernul britanic nu s'a lasat nici el mai prejos si a constituit în Iulie 1942 asa zisul Birou Român condus de J. F. C. Bock.

În țară, încă din 1942, Iuliu Maniu, conducătorul "opoziției" față de Ion Antonescu, căuta să ajungă la o înțelegere cu englezii, în vederea schimbării taberei de aliați cu condiția păstrării independenței României si a frontierelor sale dinainte de război. Astfel la 30 Septembrie 1942, Alexandru Crețianu este numit ambasador al României în Turcia

Iuliu Maniu

si totodată omul de legătură al "opoziției" cu englezii. La 10 Noembrie 1942 Maniu informează pe englezi că dorește să trimită încă un emisar care va discuta condițiile unei schimbări politice în România. După consultari prealabile englezii acceptă un emisar al lui Maniu cu condiția ca acesta să discute numai elementele operaționale ale răsturnării regimului antonescian si înlocuirea lui cu un guvern decis **să se predea necondiționat.**

În Decembrie 1942 un grup de trei ofițeri britanici si S O E condusi de Colonelul A. De Chastellaine, sunt parasutați în România si arestați de un grup de jandarmi. Sunt adusi în fața lui Ion Antonescu. Acesta-i trimite la Maniu ca să-i citească propunerile britanice referitoare la iesirea României din sfera germană. Cei trei ofițeri britanici sunt ținuti apoi într'un fel de prizonierat elegant până la 21 - 22 August 1944, când sunt trimisi la Cairo cu propunerile românești. Între timp la Stockholm, George Duca, fiul celui ce a plătit cu viața crimele sale împotriva suflării tineretului legionar, era în permanent contact cu Washingtonul. La fel la Madrid, primul secretar al legației. Dezastrul de la Stalingrad din Decembrie 1942 contribuie la întipărirea adânc în mintea lui Antonescu a îndoielii în victoria germană. Ca atare, la începutul anului 1943, caută obținerea unei căi onorabile de-a iesi din război. Astfel, Maresalul transmite Ministrului Italiei la București, Bovo Scappo propunerea sa de creare a unei Axe Latine formată din România, Franța, Spania si Portugalia care să se opună Germaniei. La 23 Iulie 1943 propunerea lui Antonescu este prezentata lui Mussolini de către contele Ciano. Mussolini respinge propunerea cu dispreț. In Martie 1943, sosește Prințul Barbu Stirbey la Cairo, iar la 17 Martie, încep negocierile dintre partea română Stirbey-Crețianu si cea Aliată formată din Lord Moyne (ministru englez rezident la Cairo), Lincoln MacVeagh si Nikolai Novikov, ambasadorii respectivi ai Americii si Sovietelor în Egipt. Partea română repetă poziția lui Maniu care este pregătit să renunțe la Basarabia si Bucovina de

Nord cu ajutorul unui plebiscit de formă care să-i salveze “fața” în schimbul garantării independenței țării, a respectării drepturilor teritoriale și acordării României statutul de țară cobeligerantă. Maniu cere “asistență” militară dela rusi.

În Octombrie 1943 sosește la Ankara Al. Crețianu. La Stockholm, Ion Antonescu duce tratative secrete cu partea rusă prin ministrul Frederik Nanu. Deci pe de-o parte tratativele “opoziției” lui Maniu, la Cairo, cu aliații, iar pe de altă parte tratativele dela Stockholm duse de către Maresal. În perioada 28 Nov. – 1 Dec. 1943 are loc Conferința dela Teheran, conferință la care cele trei mari puteri: America, Anglia și Rusia comunistă au desăvârșit planul de împărțire a lumii în sfere de influență. Acest plan diabolic, imoral, contrar tuturor preceptelor de drept internațional a fost denunțat permanent în România de către reputatul gazetar Pamfil Seicaru în paginile “*Curentului*” pe toată perioada Ianuarie – August 1944. La 4 Ianuarie 1944 atașatul legației sovietice la Stockholm, Semionov, în lipsa ambasadoarei Kollontai, îl informează pe Nanu că rusii preferă să discute cu Antonescu condițiile armistițiului, în locul lui Maniu pe care-l consideră prea anglofil.

La 2 Aprilie 1944 rusii trec Nistrul amenințând Moldova iar la 24 Aprilie 1944, MacVeagh, ambasadorul American la Cairo anunță pe sovietici că Washingtonul este de acord cu anexarea de către URSS a Basarabiei și Bucovinei. La Stockholm, în urma discuțiilor purtate de către Frederik Nanu cu ambasadoarea Kollontai, sovieticii acceptă câteva condiții impuse de Antonescu printre care acordarea unui termen de 15 zile trupelor germane ca să părăsească România în schimbul neutralității României, precum și crearea unei zone în interiorul României liberă de orice trupe străine inclusiv rusești. La 25 Mai 1944 sosește Visoianu la Cairo. Rolul lui era de a sta în coasta lui Stirbey și de a cenzura orice stare referitoare la tratativele dela Stockholm. La 10 Iunie 1944, Maniu anunță pe aliați de acceptare a condițiilor armistițiului stabilite la Cairo, la care să se adauge cuceririle obținute de Antonescu la Stockholm. Maniu anunță constituirea Blocului Național Democrat Român format din PNT, Liberali, Social Democrați și comunisti.

La 27-28 Iunie 1944, Cairo află de planul lui Maniu de a da lovitura de stat contra lui Antonescu la 26 August 1944. Maniu cere aliaților ca această lovitură să fie însoțită de o puternică ofensivă sovietică.

Ne aflăm în luna August 1944, câteva zile înainte de consumarea trădării. Am analizat până acum premisele trădării internaționale ce se pregătea țărilor din Estul Europei printre care și România. În plan intern conspiratorii au lucrat rodnic încă din 1940. Pionii acestei conspirații au fost:

- **Veturia Goga**, văduva lui Octavian Goga, sub ale cărei auspicii a fost întreținut un centru de informare anglo-american. Fiind în preajma Maresalului, V. Goga a cunoscut multe dintre secretele de stat ale României pe care s'a grabit să le transmită englezilor care erau în legătură cu sovieticii. După razboi, Veturia Goga a primit o pensie viageră precum și drepturi depline până la moarte asupra castelului dela Ciucea din partea regimului comunist.
- **Generalul Steflea**, Seful Marelui Stat Major al Armatei care a avut un rol decisiv în sabotarea campaniei de pe frontul sovietic, îl însoțea deseori pe Antonescu la Cartierul General al lui Hitler. În August 1944 îl găsim în fruntea Armatei a IV-a din Moldova desăvârșind trădarea contra țării.
- **Niculescu-Buzesti**. Directorul Cifrului și de cabinet al Ministerului de Externe. Evident, toate secretele treceau prin mâna sa spre a fi cifrate ori descifrate. De aici și până la englezi și rusi nu mai era decât un pas...
- **Savel Rădulescu**, fost Subsecretar de Stat la Externe sub Titulescu, 1928-1936, Consilierul politic al regelui.
- **Generalul C-tin Sănătescu**, Seful Militar al Casei Regale. Planul lui Sănătescu de încheiere a armistițiului a fost prezentat la Cairo în 29 Iunie 1944.
- **Emisarii: Crețianu la Ankara și Visoianu la Cairo** au căutat pe toate căile să împingă România în brațele rusilor, "Cartea rusească" a lui Visoianu este proverbială.

La acest grup ce a urmărit cu luciditate și cinism distrugerea României, se adaugă însăși viitoarele victime care din neînțelegere, dezorientare și instinct exagerat de conservare, au călcat onoarea soldatului conspirând cu viitorii lui asasini. Îi enumerăm doar: Ion Antonescu, Mihai Antonescu, Piki Vasiliu și Eugen Cristescu. Închizând un ochi asupra activității centrelor de spionaj britanice ce acționau chiar la Palat, ei n'au făcut altceva decât să faciliteze succesul conspirației.

Si acum, cu protagoniștii principali ai conspirației pe scenă, să urmărim cu toții consumarea infamiei.

La 19 August 1944 are loc ofensiva sovietică, după ce în prealabil la 18 August la Cairo se cere României încetarea unilaterală a focului, capitulare necondiționată și apoi încheierea armistițiului. Telegramele lui Maniu din 9 și 14 Iulie, 2, 7, 19 August rămân fără răspuns. "Aliații" se închid în muțenie. Din ordinele Generalului Steflea, linia de

rezistență română se stabilește pe Nistru, în loc de puternica linie fortificată dela Focsani-Nămoloasa-Galați. Gen. Racoviță care are comanda Armatei din Moldova sabotează apărarea română și stabilește contacte cu ofițerii sovietici prin Gen. de Brigadă Teodorescu la 21 - 22 August la Mănăstirea Ceahlău. În ajunul ofensivei, Gen. Racoviță este transferat la Cartierul General al Armatei ca șef al secțiunii de operații, având în mână deci centrul vital al armatei. Este înlocuit cu Gen. Steflea. La 22 August 1944 cade Iasul, iar la 24 August, Chisinaul. În zilele de 20/22 August, la Slanicul Moldovei, Maresalul Antonescu cade de acord cu Gen. Freissner, Șeful Grupului de Armate Sud German asupra stabilirii rezistenței comune pe linia Focsani-Nămoloasa-Galați. Antonescu se reîntoarce la București, unde este contactat de către Maniu și Mihalache care-l sfătuiesc să meargă la Palat și să accepte armistițiul.

În dimineața zilei de 23 August, Maresalul este căutat la Snagov de către George Bratianu care repetă cele spuse de Maniu și Mihalache. Nu mult după aceea este chemat la Palat, unde se afla regele Mihai chemat la București dela Sinaia în noaptea de 20-21 August și care deja avusese consfătuirea decisivă cu conspiratorii din care făceau parte

Gen. Sănătescu, Iuliu Maniu, Titel Petrescu, Niculescu-Buzesti, Constantin Brătianu și Lucrețiu Pățăscanu. Maresalul sosește după amiază la ora 4:30 la Palat unde-l găsește pe Mihai Antonescu sosit cu o jumătate de oră înainte. După o scurtă expunere a situației de pe front și a poziției sale față de armistițiu, regele Mihai îi ia comanda Statului și-l declară arestat, predându-l maiorului

Anton Dumitrescu din Garda Palatului. Acțiunea a avut loc la 23 August 1944 în clădirea nouă din spatele Palatului. Dezertorul Bodnăras aștepta împreună cu un grup de NKVD-ști să-și preia prada. Trădarea se consumase. Cei treizeci de arginți erau plătiți lui Iuda. Victimele erau sortite pieirii. La orele 22, în seara lui 23 August 1944, regele Mihai dă la radio celebrul comunicat prin care anunță încheierea armistițiului. Minciună sfruntată pentru că nici un armistițiu nu fusese semnat la 23 August 1944. Comunicatul regelui precum și ordinele generalului Steflea și Racoviță au produs consternare și confuzie în rândul armatei române de pe front care a trebuit să predea armele fără luptă unui inamic arogant și răzbunător.

23 August 1944 constituie **ziua infamiei**, a capitulării unilaterale necondiționate a armatei române, ziua trădării poporului român și a armatei sale.

Hitler reacționează rapid și în următoarele două zile capitala este bombardată de către aviația germană. Din acel moment România se afla în stare de război cu Germania. Delegația română condusă de prințul Barbu Stirbey și de comunistul Lucrețiu Pătrășcanu ajunsese la Moscova pe data de 10 Septembrie 1944 în vederea studierii și semnării armistițiului. În fine, în dimineața zilei de 13 Septembrie 1944, orele 5 dimineața, Armistițiul, deși datat 12 Septembrie 1944, a fost semnat de către cele două părți. A fost ziua în care cozile de topor și-au semnat pieirea. La București, noul guvern Sănătescu numit de rege, continua opera de aservire a României intereselor Comunismului Internațional. Partidul comunist număra la data de 23 August 1944, cifra de 1.130 de membri, după mărturia lui Eugen Cristescu, fostul Șef al Serviciului de Spionaj și Contraspionaj Român de pe timpul lui Antonescu, condamnat el însuși la moarte și apoi grațiat. Dar numărul acesta mic de renegați de a căror filosofie nu s'a simțit atras niciun român, avea în spatele său Moscova și marea finanță internațională. Începând de la început în cadrul acestui partid se iscase un conflict între cele două grupuri existente. Primul, așa numitul grup "moscovit", era condus de Ana Pauker cu numele original de Anna Robinshon, fiica unui rabin din Polonia. Pauker era copilul preferat al Moscovei. Cel de-al doilea grup "al localnicilor", cuprindea pe Lucrețiu Pătrășcanu, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Gheorghe Apostol, Chivu Stoica, Miron Constantinescu și alții. Alte partide românești afiliate cu cel comunist au fost: Partidul Social-Democrat al lui Titel Constantin Petrescu și Frontul Plugarilor fondat în 1933 în Transilvania de către Petru Groza. În Octombrie 1944, partidele lui Titel Petrescu și Petru Groza, împreună cu câteva mici partide ungurești, se unesc cu comunistii formând Frontul Național Democrat cu care "cooperează" din plin atât Maniu cât și Brătianu. La începutul lui Octombrie 1944, Churchill pleacă la Moscova unde are loc în prezența lui Stalin faimosul târg al procentelor.

România	Rusia 90%	Alte puteri 10%
Grecia	Anglia 50%	Rusia 10%
Yugoslavia	50/50%	
Hungary	50/50%	
Bulgaria	Rusia 75%	Alte puteri 25%

Churchill: *“Hai să rezolvăm afacerile noastre din Balcani. Avem amândoi investite acolo interese, misiuni și agenți. Să ne interferăm unii cu alții. În ceea ce privește Anglia și Rusia, cum v’ar conveni? Să aveți 90% control în România, noi să avem 90% control în Grecia și să mergem 50-50% în privința Iugoslaviei?”* Bine’nțeles, Stalin, pentru care orice tratat nu reprezenta decât o bucătică de hârtie fără nici o valoare, a acceptat imediat. Pentru România aceasta a însemnat vinderea ei fără drept de apel Rusiei comuniste.

La 6 Octombrie 1944, Comandamentul Suprem Sovietic forțază demisia Gen. Gheorghiu Mihail, Seful Statului Major. Trei zile mai târziu Gen. Vinogradov, presedintele Comisiei Aliate de Control, cere guvernului Sănătescu arestarea a 47 de români ca fiind criminali de război, incluzând pe Gen. Ion Boteanu, Ministrul Educației și pe Gen. Potopeanu, Ministrul Economiei Naționale. La 13 Octombrie ’44, are loc o demonstrație a PNȚ în București soldată cu o ciocnire cu comunistii. La 4 Noembrie se formează un nou cabinet în care 10 locuri au fost obținute de PNȚ și Liberali, iar 7 locuri de “stânga” din Frontul Național Democrat. Groza a devenit vicepresedinte, iar Gheorghe Gheorghiu-Dej ministrul transporturilor. La 2 Decembrie guvernul Sănătescu demisionează. În fruntea noului cabinet este numit Gen. Rădescu. Anul 1945 începe cu vizita Anei Pauker și Gh. Gheorghiu-Dej la Moscova, apariția trupelor NKVD în capitală și Conferința din 4-11 Februarie de la Ialta a celor trei, Roosevelt, Churchill și Stalin. Ialta va fi pentru totdeauna sinonimă cu locul trădării Europei de Est.

În urma crizei din 24 Februarie 1945 și a ordinelor date de către A. Vysinski, guvernul Rădescu demisionează. La 6 Martie 1945, regele Mihai numește noul guvern condus de Petru Groza. Noul guvern era controlat de către Frontul Național Democrat care posedă 14 din cele 18 locuri. Celelalte patru locuri reveneau PNȚ-ului și Liberalilor. La 17 Iulie 1945 are loc Conferința de la Postdam. Încă din Martie 1945, odată cu realizarea definitivă a faptului că fostele partide politice au fost înșelate de către comunisti, Iuliu Maniu împreună cu câteva grupuri de români au început să pregătească planul unei acțiuni îndreptate împotriva guvernului Groza. În Mai, aceste grupuri contactează puterile vestice expunându-le planul. John Le Rougetel și Burton Berry (ministrii de externe britanic și american) reacționează imediat sfătuind pe români să renunțe imediat la asemenea idei și au refuzat să mai discute pe această temă. În Iunie, Maniu îl anunță pe Gen. Cortlandt Van Schuyler (reprezentantul comisiei aliate de control în România în 1945-1946), că îl va convinge pe rege să-l demită pe Groza dacă poate primi suportul anglo-american de care are nevoie. Schuyler refuză și el să discute pe această temă și-l avertizează pe Maniu că orice acțiune de acest gen va avea consecințe serioase pentru România.

La 2 August 1945, Conferința dela Postdam își încheie lucrările și “Aliații” anunță că vor încheia tratate de pace numai cu guvernele “democrate” recunoscute din rândul fostelor țări inamice incluzând România. Deci recunoasterea **de fapt** a guvernului comunist în frunte cu P. Groza.

La 8 Noembrie 1945, ziua de naștere a regelui Mihai, are loc o mare demonstrație de simpatie pentru rege. Au loc ciocniri între manifestanți și comunisti, iar mai târziu trupele din divizia Tudor Vladimirescu aflată în capitală, deschid focul asupra demonstranților ucigând un mare număr. James Byrnes, ministrul de externe american cere rusilor o întâlnire a ministrilor de externe la Moscova înainte de Crăciun spre a rezolva problema României și Bulgariei. La această conferință s’a hotărât formarea unei comisii compusă din Averell Harriman, Archibald Clark Kerr și A. Vysinski, care să fie trimisă la București. Comisia urma să discute cu guvernul Groza includerea a doi miniștri aleși din partidele politice tradiționale în guvernul său. În nici un caz aceștia nu puteau fi Maniu, Brătianu sau Lupu. Totodată ministrii de externe dela Consfătuirea avută la Moscova, au fost de acord că după ce guvernul român va fi reorganizat, alegeri libere bazate pe vot universal și secret să fie ținute în România la care să ia parte toate partidele democratice și “antifasciste”. În schimb, James Byrnes și Ernest Bevin (ministrul de externe al Marelui Britanii), au promis că guvernul american și englez vor recunoaște guvernul comunist al lui Groza. Acest acord infam dela Moscova din Decembrie 1945, a marcat sfârșitul speranței multora de a crea o Românie democratică. Farsa a continuat cu nerusinare.

La 1 Ianuarie 1946 au intrat în guvernul comunist Emil Hațieganu din partea Partidului National Țărănesc și Mihai Romaniceanu din partea Partidului Național Liberal.

În Iulie 1946 are loc Conferința de Pace cu fostii aliați ai Germaniei. În privința României, Conferința conclusea: *“Frontierele României vor fi cele dela 1 Ianuarie 1941, cu excepția Transilvaniei care au fost readuse la cele din Ianuarie 1938”*. Tratatul a fost semnat la 10 Februarie 1947.

Mult trâmbițatele “alegeri electorale libere” au fost ținute la 19 Noembrie 1946. Alegerile falsificate grosolan au indicat guvernul comunist ca “preferință” a poporului,

rezultat de altfel prevazut de cei ce cunosteau strategia diabolică a comunismului. Odată ce guvernul comunist impus prin decepție si teroare în România, a fost recunoscut **de drept** în plan internațional, nici o piedică nu mai stătea în fața terorii rosii. Maniu si ceilalți fruntasi ai PNT sunt judecați în 1947 si condamnați pe viață la închisoare. Atât PNT-ul cât si PNLiberal, sunt scoase în afara legii. Ultimul “obstacol” în calea comunismului, regele Mihai, este silit să abdice în Decembrie 1947. Decretul de abdicare semnat de regele Mihai indică gradul de micime sufletească la care s’a putut coborî ultimul monarh al României. *“Maurul si-a făcut datoria, maurul trebuie să dispară”*. Luând în considerație numai faptele descrise mai înainte, concluzia este evidentă chiar si pentru cei neinițiați în cabala comunismului internațional. România a fost destinată dela început să facă parte din sfera de influență sovietică. Celor care încearcă să argumenteze că dacă noi românii am fi fost dela început cu aliații, si nu cu nemții nu am fi ajuns în situatia de astăzi, noi le indicăm exemplul Poloniei, sau al Iugoslaviei, sau al Cehoslovaciei care au fost ocupate de nemți si au fost dela început cu democrațiile occidentale si totusi au sfârșit în tabăra sovietică, pentru că destinele țărilor mici sunt rezolvate nu de către națiunile lor ci, de către marile puteri la masa rotundă unde se joacă soarta lumii, conform unui plan stabilit de secole si expus cu claritate în Manifestul Partidului Comunist al lui Marx. Si dacă luăm în considerare faptul că el comunismul reprezintă fața Antichristului în ofensivă în contra valorilor crestine, naționaliste, împotriva familiei, a proprietății, atunci putem înțelege cu usurință de ce unii dintre cei ce au ajutat la aducerea comunismului în România au fost mai târziu executați sau lăsați să moară de foame, în timp ce alți conspiratori au fost răsplătiți cu posturi, pensii si proprietăți. Putem înțelege de ce camarila cât si comunismul s’au dezlănțuit cu atâta ură în campania lor de lichidare a sufării tineretului creștin naționalist din România; de ce în Polonia guvernul naționalist a fost lăsat să fie decimat de către germani sub ochii sovieticilor care puteau să intervină oricând să-i salveze; de ce astăzi la vârsta de 70 de ani Arhiepiscopul Valerian Trifa este nevoit să părăsească țara sa adoptivă si să ia din nou calea pribegiei bătând din poartă în poartă, în timp ce un fost călău al “Canalului” ca Zubrinski trăiește netulburat de nimeni la New York, ori Koller, un criminal fîoros care se găsește si el în St. Unite, în statul New Jersey, fost director al închisorii Aiud, cel care a patronat exterminarea a mii si mii de deținuți politici aflați închisi; de ce revoluția ungară a fost înăbusită în sânge fără ca democrațiile occidentale să intervină; de ce nimeni nu pomeneste de Holocaustul comunist ce a înghițit peste 135 de milioane de victime; de ce un monstru sângeros asa cum este Khomeini a fost cultivat cu atâta grijă în Franța democratică si apoi adus în Iran (precum Lenin acum aproape 80 de ani în Rusia) pentru a destabiliza întreaga regiune, în timp ce saful Iranului, bătrân si bolnav de cancer, vechi sprijinitor al democrațiilor a trebuit să bată la porțile statelor democratice fiind

alungat ca un câine de aceste democrații; de ce bombardamentele secrete asupra Cambogiei ordonate de Kissinger în timpul democrației Nixon au avut efect final moartea prin diverse forme a peste două milioane de localnici, ucisi de comunistii khmeri; de ce cu toată victoria militară a St. Unite asupra Vietnamului de Nord, Saigonul a fost vândut comunistilor la Conferința de Pace dela Paris? DE CE?

Enumerarea efectelor favorabile expansiunii comuniste, cauzate de jocul subtil al conspirației comuniste internaționale, ale cărei brațe sunt marea finanță, terorismul comunist sovietic precum si categoria largă a “idiotilor utili”, este infinită.

Trădarea dela 23 August 1944 a fost rezultatul acestui mecanism diabolic al conspirației mondiale, generat cu secole în urmă si adus astăzi la perfecțiune. Conspiratorii principali ai acestei infamii sunt după cum urmează:

- 1). Regele Carol al II-lea, metresa sa Lupescu Ana, Nicolae Titulescu, Ion G. Duca, împreună cu toată camarila dela palat, responsabili de dezmembrarea României, de decimarea floarei tineretului creștin naționalist si de ridicarea corupției la nivel de lege.
- 2). Regele Mihai împreună cu curtea sa: Generalii Sănătescu, Racoviță, Emilian Ionescu, Steflea, Aldea si Const. Niculescu, Veturia Goga.
- 3). Politicienii partidelor istorice aflați la Ministerul de Externe: Grigore Niculescu-Buzesti, Constantin Visoianu, Crețianu, baronul Starcea, prințul Barbu Stirbey.
- 4). Comunistii infiltrați la palat: Emil Bodnaras si Lucrețiu Pătrăscanu, agenții Moscovei în România alături de Ana Pauker.

Câstigurile:

A). Conspiratorii au răsplătit serviciile atât slugilor lor servile, cât si unei mari categorii de înșelați în credința lor. Mihai, regele României, a fost decorat cu “Ordinul Victoriei”, clasa I de către Stalin si a părăsit țara ca si Carol al II-lea cu un tren plin cu “obiecte personale”. Mihail Sadoveanu, fost director la ziarul “*Dimineața*”, sora “*Adevărului*”, ziare din Sărindar ce cultivau comunismul rusesc, a fost lasat cu toate proprietățile intacte până la moartea sa. Veturia Goga a primit pensie viageră si Castelul dela Ciucea. Ana Pauker, trăiește în bogăție la București, si multe altele. Alții, ca Lucrețiu Pătrăscanu, sunt împuscați pentru vina de a fi înțeleș că, comunismul nu este instaurat într’o țară spre beneficiul populației ci, dimpotrivă, spre jefuirea ei si transferul tezaurului acelei țări caselor bancare din străinătate, la discreția deplină a conspirației

internaționale. Iar majoritatea “înselaților” a înțeles mai târziu, tremurând de frig și boală pe lespezile beciurilor din Jilava, ori Gherla, muscând din pământul galben al Dobrogei cu spatele înconjurat de bățele călăilor dela Canal ori revăzând “filmul” vieții lor în scurta secundă dinaintea cufundării în neant în timp ce corpul cădea străpuns de gloanțele plutonului de execuție, au înțeles Adevărul crud, adevăr pe care ochii lor orbi de strălucirea aurului nu l-au văzut, pe care urechile lor surde de zgomotul arginților nu l-au auzit.

B). Iuliu Maniu și Constantin Brătianu, au condus partidele lor spre groapa rezervată pentru ei de comunisti, cu o încredere oarbă în promisiunile democrațiilor occidentale. Personalități de o integritate de care nimeni nu s’a îndoit, mari iubitori de țară și neam, ei au acționat în numele unei lumi ireale, înșelătoare precum Fata Morgana ce conduce pașii înșetatului din desert, arătându-i fantoma unei ape limpezi în depărtare, spre moartea finală. Au murit amândoi în închisorile comuniste. Dumnezeu să-i odihnească în pace!

Numai Miscarea Legionară a fost aceea care a întrevăzut cu claritate și a înțeles de la început mecanismul conspirației comuniste internaționale, demascând-o. Trăgându-și seva din trupul țării, suflarea tinerească a țării s’a aruncat în lupta inegală cu conspiratorii, înțelegând ceea ce politicienii vechi cu înalte scoli de diplomatie nu au putut să înțeleagă decât în clipa abandonării lor în închisorile comuniste. Purtând crucea lui Christos în inimă, cu hotărârea soldatului lui Christ de a apăra credința milenară cu prețul vieții sale, cultivând valorile naturale ale nației române, cu un dispreț adânc față de corupția vremii, era firesc să atragă furia conspirației Antichristului. Dar cu toate pierderile imense pe care le-a suferit, ei n’au plecat capul niciodată. Dumnezeu să-i odihnească în pace toți martirii!

C). Astăzi, 40 de ani dela data infamă, guvernul comunist dela București urmărind cu fidelitate istoria “românului” Roller, încă prezintă populației din țară basmul “insurecției armate populare” dela 23 August 1944. În realitate, comunistii din România nu sunt decât beneficiarii acțiunii conspirației internaționale care le-a servit pe tavă cu mâinile legate, la 23 August 1944, întreaga țară. Cu mâinile înrosite de sângele victimelor, speriați de complicitatea lor la Holocaustul contra creștinismului generat de conspiratorii internaționalei comuniste, terorizați de permanenta cenzură a vieții lor personale, “idiotii utili” de astăzi aflați în proporție de 90% în rândurile guvernului comunist din România repetă soarta predecesorilor lor dinaintea de 23 August 1944. Unii dintre acești predecesori se mai află încă în viață continuându-și activitatea lor nefastă în rândurile exilului. Românii din străinătate își amintesc de tam-tam-ul iscat în jurul creării Congresului Mondial al Românilor de către Ion Rațiu dela Londra, care în timp ce soldații români mureau cu zecile de mii în războiul sfânt de reîntregire a patriei, îi îndemna prin postul de

radio BBC să dezerteze, să se predea în mâinile călăului roșu dela Moscova. Ori, de către un Brutus Coste dela New York, ori de C-tin Visoianu & Co. care au secerat banii încredințați de Antonescu continuării luptei în străinătate.

Din nou aceleași nume pe care le găsim asociate cu conspiratorii dela 23 August. Esecul lor de data aceasta, în ceea ce privește atragerea românilor din Exil în acest fantomatic “Congres Mondial al Românilor”, este total. Ei nu mai pot să păcălească pe nimeni, niciodată. Conspirația internațională comunistă va mai avea succese, va mai devora victime, dar semnele prevestitoare căderii lor definitive sunt la îndemâna tuturor. Conspiratorii dela 23 August au reușit temporar să asmută român contra român, frate contra frate. Noi, cei de astăzi, privim cu tristețe, fără ură, la frații noștri care, lăsându-se amăgiți de promisiunile desarte ale viperei biblice, au lăsat să cadă parul asupra capului fraților săi ce s’au ridicat pentru o Românie Liberă în spiritul legii lui Christos.

Suntem convinși că ne găsim aproape de regăsirea ființei naționale românești, prin revenirea la eternele valori morale și spirituale ale creștinătății, iar internaționala comunistă va fi aruncată pentru totdeauna în iadul căreia aparține.

Datoria noastră, a tuturor, este de a lupta cu toată energia împotriva internațională comunistă, la nevoie chiar cu prețul jertfei supreme, până la victoria finală. Celor ce sovăiesc, le reamintim crezul străbunilor noștri:

“Dacă dusmanul vostru va cere legaminte rusinoase dela voi atunci mai bine muriți prin sabia lui, decât să fiți privitorii împilării și ticălosiei țării voastre. Domnul părinților voștri însă se va îndura de lacrimile slugilor sale, și va ridica dintre voi pe cineva, carele va aseza iarăși pe urmașii voștri în vrednicia și puterea de mai înainte. (Hronică Moldovenească).

Asa să ne ajute Dumnezeu!

Nicolae NIȚĂ

“*Libertatea*”, New York
Anul III, Nr. 25, August 1984

Sfârșit

